

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרֻשַׁת תְּרוּמָה

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך י"א - חלק כ"ה

קונטרס 325

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

וְחָמָא לְעֵינָא פְּקִיחָא, וְאִסְתַּחֲזַן בְּחַוְרָא דִּילֵיהּ. וְכַד
אִסְתַּחֲזִין, אֲתַכְפִּין מְאֲרִיהוֹן דְּדִינִין לְיִשְׂרָאֵל. וּבְגִין כֵּן
בְּתִיב, (תהלים מו) עֲנָה לָמָּה תִישַׁן יְיָ הַקִּיצָה וְגו'.

אַרְבַּע גְּוֹנִין אֲתַחֲזִין בְּאֵינוֹן עֵינִין. מְאֵינוֹן נְהִירִין
אַרְבַּעַת בְּתֵי דְתַפִּילִין, דְּנַהֲרִין בְּרַהֲיֵי מוֹחָא.
שְׁבַעַת דְּאֶקְרוֹן עֵינֵי ה'. וְאַשְׁגַּחוּתָא נְפִקִי, מְגוֹון אוֹכְמָא
דְּעֵינָא. כְּמָה דְּאוֹקִימָנָא בְּאֲדָרָא, דְּכַתִּיב, (זכריה ג) עַל
אֶבֶן אַחַת שְׁבַעַת עֵינַיִם. וְאֵינוֹן גְּוֹנִין מִתְּלַהֲטִין
בְּסִטְרֵיהוֹ.

מִסּוּמְקָא, נְפִקִין אוֹחְרֵינִין, מְאֲרֵי דְאַשְׁגַּחוּתָא לְדִינָא.
וְאֵינוֹן אֶקְרוֹן, (דברי הימים ב טז) עֵינֵי יְיָ
מְשׁוֹטְטוֹת בְּכָל הָאָרֶץ. מְשׁוֹטְטוֹת, וְלֹא מְשׁוֹטְטִים.

ספר מאורות הזהר

הוּוּ דְגַמְתָּ שֶׁפֶךְ לוֹ קִיתוֹן עַל פְּנֵיו חֵס וְשְׁלוֹם (רֵאָה סֵפֶה פְּרָק ב' מִשְׁנֵה ט'), אֲדָרְבָּה נִתְקַבְּלוּ
דְּבְרֵיכֶם, וְרַבֵּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי וּבְנֵי שְׁמַחוּ לְקִרְאָתְכֶם בְּקִרְוַתְכֶם הַזֶּהָר עַל מְעַרְתֶּם
וּבְכַפֵּר הַסְמוּךְ לָהֶם, אֲלֵא פִינֹן שְׁהַקְפַּתְם לְרַבֵּי אֶלְעָזָר בְּד' מֵינִים הַבָּאִים לְרִצּוֹת עַל
הַמַּיִם, נִתְעוֹרְרוּ הַמַּיִם וּבָאוּ, וְאֵלוֹ הֵייתֶם מְקִיפִים פַּעַם אַחֲרַת, הָיוּ רַב גְּשָׁמִים בָּאִים
לְעוֹלָם כְּמוֹ בִימֵי חוֹנֵי הַמְּעַגֵּל, וּמִפְּנֵי כֵּן בָּאוּ גְשָׁמֵי בְּרַכָּה רְצוּפִים, כְּדִי שְׁלֵא תִקְיִפוּ
יֹתֵר עֲלֵיהֶם. וְכֵלֵל זֶה יִהְיֶה נְקוּט בִּידְכֶם, כֹּל זְמַן שְׁהַעוֹלָם יִצְטַרֵּף לְגְשָׁמִים, וְתִלְכוּ
וְתִקְיִפוּ צִיּוּנֵי הַצְּדִיקִים הַנּוֹנְכָרִים וְתַעֲנֵנוּ (רֵאָה בְּזֵהָר הַקְדוּשׁ חֵלֶק ג' דָּף ג"ט, רֵאָה גַם בְּזֵהָר הַקְדוּשׁ
חֵלֶק ג' ע"א). וְעַל כֵּן צָרָה שְׁלֵא תְבֹא עַל הַצְּבוּר תִּקְיִפוּ אוֹתָם ז' פְּעָמִים וְתַעֲנֵנוּ (שם).

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... פב"פ (וכאן יפרט בקושתו) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

בְּגִין דְּכִלְהוּ דִּינָא. מִירוּקָא, נְפִקִין אוּחְרָנִין, דְּקִיִּימִין
 לְגַלְאָה עוֹבְדִין, בֵּין טַב וּבֵין בִּישׁ. דְּכִתִּיב (איוב לד) כִּי
 עֵינָיו עַל דְּרָכֵי אִישׁ. וְאַלֵּין אַקְרוּן, (זכריה ד) עֵינֵי יְיָ
 מְשׁוּטְטִים. מְשׁוּטְטִים, וְלֹא מְשׁוּטְטוֹת. בְּגִין דְּאֵינוּן
 לְתַרֵּין סְטָרִין, לְטַב וּלְבִישׁ. מִחֲוֹרָא, נְפִקִין כָּל אֵינוּן
 רַחֲמֵי, כָּל אֵינוּן טָבָאן, דְּמִשְׁתַּכְּחֵי בְּעֶלְמָא, לְאוּטְבָא
 לְהוּ לְיִשְׂרָאֵל. וּבְדִין אֶסְתַּחֲוִין (ג"א אֶסְתַּחֲרוּ) כָּל אֵינוּן
 תִּלְתַּת גְּוֹנֵי, לְרַחֲמָא עֲלֵיהּ.

אַלֵּין גְּוֹנֵין מִתְעַרְבִין דָּא בְּדָא, וְאַתְדַּבְּקוּן דָּא בְּדָא.
 כָּל חַד אוּזִיף לְחַבְרִיה מְגוּוֹנֵי דִילֵיהּ, בַּר

ספר מאורות הזהר

וּדְעוּ כִּי הֵם שְׂמֵחִים מְאֹד בְּקִרוֹתְכֶם הַזֶּהר עַל מַעְרַתְם אוּ הַסְמוּף לְזַה, וּכְשֶׁתִּתְמַדְוּ
 כֵּן יִגְלוּ לְכֶם רְזִין עֲלָאִין וְכוּ', עֵינֵן שָׁם. (רֵאָה זֶהר הַקְדוּשׁ חֶלֶק ב' דף פ"ו) (מְגִיד מִישְׂרִים
 פְּרֶשֶׁת אָמַר)

(1) חֲבִירַת הָאָר"י זְכָרוֹנוּ לְבְרָכָה בְּמַרוּן

בְּהִיּוֹת חֲבֵרִים מְקַשְׁיָבִים אֶצְל צִיּוֹן רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי וְעוֹסְקִים בְּאֻמְרוֹתָיו אֻמְרוֹת
 טְהוֹרוֹת כְּדָרְכֵנוּ פְּעַמִּים בְּשָׁנָה מַעַת לַעַת וּמִפְּקִידָה לְפִקְיָדָה, שָׁם יִשְׁכְּנוּ גַם כְּכִינוּ,
 צְעֻקְנוּ בְּמִרְרוֹת לְבָנוּ וְיִתְכּוּ כַּמִּים שְׂאֵגוֹתֵינוּ בְּרֵאוּתֵנוּ אִיף רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי וְחַבְרֵיו
 כְּדוּרוֹתָם הָיוּ מְצַטְעָרִים וְאוֹנָנִים וּבוֹכִים עַל רַב פְּשָׁעֵינוּ, וְאוֹתָם הַצְדִּיקִים לֹא הָיוּ גְרָמָא

פי טוב, וְדָא מְחַבֵּר לְכַלְהוּ בְּחַבְוּרָא חֲדָא.
פְּדִין פְּלָא בְּלַחֲשׁוּ עֵילָא וְתַתָּא, בְּנִשְׁקִין
דְרַעוּתָא, וְקִימָא מְלָה בְּחַבְוּרָא דְבִי אֲדָרָא.

בֵּינָן דְמָטוּ לְשִׁים שְׁלוֹם, פְּדִין עֶבֶד שְׁמוּשָׁא
הֵהוּא נְהַר דְנִפְּיק מֵעֵדָן בְּאֲדָרָא דָא,
וּבְדִין בְּעֵינָן פְּלָא לְנִפְּקָא מִקָּמִי מְלָפָא, וְלֹא
אֲצִטְרִיד בְּר נֶשׁ, וְלֹא אַחְרָא, לְאַשְׁתַּפְּחָא תַמְן,
וְלֹא לְמִשְׁאֵל שְׁאַלְתִּין, (דף קכ"ט ע"א) אֲלֵא
אֲצִטְרִיד לְמִנְפַּל עַל אַנְפִּין. מָאי טַעמָא. בְּגִין
דְהֵיא שְׁעַתָּא שְׁעַתָּא דְשְׁמוּשָׁא הוּי, וּבְעֵי כָל
בְּר נֶשׁ לְמַכְסֵּף מִקָּמִי מְאָרִיה, וְלַחֲפִיָּא אַנְפוּי
בְּכַסּוּפָא סְגִי, וְלֹא אֲכַלְלָא נִפְשִׁיה בְּהֵהוּא
שְׁמוּשָׁא דְנִפְשִׁין, דְאַתְּפַלִּיל הֵהוּא אֲדָרָא
מֵעֵילָא וּמִתַּתָּא בְּנִפְשִׁין וְרוּחִין. פְּדִין גְּוֹן
אַחְרָא, דְנַחֲתִית לְתַתָּא, קָאִים וְאַחִיד בְּשַׁפוּלִי
דְהֵאי אֲדָרָא.

וְכִרְוֹזָא נִפְּיק וְקָאִירִי וְאָמַר, עֲלֵאִין וְתַתָּאִין
אַסְהִידוּ סְהַדוּתָא, מָאן אִיהוּ דְעֶבֶד
נִפְשָׁאן וְזָכִיר לְחַיִּיבָיָא, הֵהוּא דְעֶטְרָא (כ"א דאתחזי
לאַעֲפְרָא לִיה בְּעֶטְרָא) דְמְלַכּוּתָא עַל רִישִׁיה, הֵהוּא
דְאַתְחַזִּי לְעֲאֵלָא הַשְׁתָּא קָמִי מְלָפָא
וּמְטְרוּנִיתָא, דְהָא מְלָפָא וּמְטְרוּנִיתָא שְׁאַלִי
עֲלִיה.

כְּדִין אֲזַדְמַן תְּרִין סְהַדִּין, מְאִינוּן עֵינֵי יְיָ
דְמִשְׁטָטִי בְּכָל עֲלָמָא, וְקִימִין בְּתַר
פְּרַגּוּדָא, וְסְהַדֵּן סְהַדוּתָא דָא, וְאָמַרִי, הָא אֲנִן
סְהַדִּין עַל פְּלִנְיָא בְּר פְּלִנְיָא. זַפְּאָה חוּלְקִיָּה,
דְהָא אָבוּי יְדַכְּר בְּגִינְיָה לְטָב. דָּא אִיהוּ עֶבֶד
נִפְשָׁן לְתַתָּא, נִפְשָׁאן דְחַיִּיבָיָא דְהוּוּ מִסְטְרָא
אַחְרָא. פְּדִין אַתְיָקֵר קְדָשָׁא בְּרִידָּה הוּא בְּחֻדְוָה
שְׁלִימְתָא.

בִּיה שְׁעַתָּא אֲזַדְמַן חַד מְמָנָא, דְאִיהוּ גִזְבְּרָא
עַל דִּיוקְנִין דְצַדִּיקָיָא, בְּרָזָא דְשְׁמוּשָׁא

עֲלִיוֹנִים בְּתַחְתּוֹנִים, וְכָל הַמְּנֹרֹת
מְאִירוֹת וְלוֹהֲטוֹת, וְכָלֶם עוֹמְדִים
בְּחַבְוּר אֶחָד בְּצַדִּיק הִזְה שְׁנַקְרָא
טוֹב, כְּמוֹ שְׁנַאֲמַר (ישעיה ג) אָמְרוּ
צַדִּיק כִּי טוֹב, וְזֶה מְחַבֵּר אֶת כָּלֶם
בְּחַבְוּר אֶחָד. אִזּוּ הַכָּל בְּלַחֲשׁ
לְמַעְלָה וּלְמַטָּה בְּנִשְׁקִיּוֹת שֶׁל
רְצוֹן, וְהַדְּבָר עוֹמֵד בְּחַבְוּר שֶׁל
בֵּית הַגֵּרָן.

בֵּינָן שְׁמַגִּיעִים לְשִׁים שְׁלוֹם, אִזּוּ
עוֹשֶׂה שְׁמוּשׁ אוֹתוֹ נְהַר שְׁיֹצֵא
מֵעֵדָן בְּגֵרָן הִזְה, וְאִזּוּ צְרִיכִים כָּלֶם
לְצִאת מִלְּפָנֵי הַמֶּלֶךְ, וְלֹא צְרִיד
אִישׁ וְלֹא אַחַר לְהַמְצֵא שֵׁם וְלֹא
לְבַקֵּשׁ בְּקִשּׁוֹת, אֲלֵא צְרִיד לְנִפַּל
עַל הַפְּגָמִים נְפִילַת אִפְסִים. מָה
הַטַּעַם? מִשּׁוֹם שְׁאוּתָהּ שְׁעָה הִיא
שְׁעָה שֶׁל שְׁמוּשׁ, וְצְרִיד כָּל אִישׁ
לְהַתְּבַיֵּשׁ מִלְּפָנֵי רַבּוּנּוֹ וּלְכַסּוֹת
פְּנֵיו בְּבוֹשָׁה גְּדוּלָּה, וְלַהֲכַלִּיל אֶת
נִפְשׁוֹ בְּאוֹתוֹ שְׁמוּשׁ שֶׁל הַנִּפְשׁוֹת,
שְׁנַכְלֵל אוֹתוֹ הַגֵּרָן מִלְּמַעְלָה
וּמִלְּמַטָּה בְּנִפְשׁוֹת וְרוּחוֹת. אִזּוּ גִּין
אַחַר שְׁיֹרֵד לְמַטָּה עוֹמֵד וְאוֹחֵז
בְּשַׁפוּלֵי הַגֵּרָן הִזְה.

וְהַכְּרוּז יוֹצֵא וְקוֹרָא וְאָמַר:
עֲלִיוֹנִים וְתַחְתּוֹנִים, הַעֲרִידוּ עֲדוּת,
מִיְהוּ שְׁעוֹשֶׂה נִפְשׁוֹת וּמוֹצֵה אֶת
הַרְשָׁעִים? אוֹתוֹ שְׁעַטְרַת (שְׁנַרְאָה
לְעַטֵּר אוֹתוֹ בְּעַטְרַת) מְלַכּוּת עַל רֹאשׁוֹ,
אוֹתוֹ שְׁרָאוּי לְהַכְּנֵס עִתָּה לְפָנֵי
הַמֶּלֶךְ וְהַמְּלָכָה, שְׁהֲרִי הַמֶּלֶךְ
וְהַמְּלָכָה שׁוֹאֲלִים עֲלָיו.

אִזּוּ מְזַדְמְנִים שְׁנֵי עֲדִים מְאוּתָם
עֵינֵי ה' שְׁמִשׁוּטְטוֹת בְּכָל הָעוֹלָם,
וְעוֹמְדִים אַחַר הַפְּרַגּוּד וּמַעֲרִידִים
עֲדוּת זוֹ, וְאָמְרִים: הֲרִינוּ מַעֲרִידִים
עַל פְּלוּנֵי בֵּן פְּלוּנֵי. אֲשֶׁרִי חֲלָקוּ,
שְׁהֲרִי אָבִיו יְזַכֵּר בְּגִלְלוֹ לְטוֹב. זְהוּ
עוֹשֶׂה נִפְשׁוֹת לְמַטָּה, נִפְשׁוֹת
הַרְשָׁעִים שְׁהִיו מְהַצֵּד הָאֲחֵר. אִזּוּ
מִתְיָקֵר הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּחֻדְוָה
שְׁלָמָה.

בְּאוּתָהּ הַשְּׁעָה מְזַדְמַן מְמָנָה

אחד, שהוא גזר על דיוקנאות הצדיקים, בסוד של שמוש האותיות שנקרא בסוד יהודי"עם, בכתר של שמוש השם הקדוש ורומז הקדוש ברוך הוא אותו ממנה, ומביא את דיוקן אותו האיש שעושה נפשות הרשעים ומעמיד אותו לפני המלך והמלכה.

ואני מעיד עלי שמים וארץ, שבאותה שעה מוסרים לו אותו הדיוקן, שהרי אין לך כל צדיק בעולם הזה שלא חקוק דיוקנו למעלה פחת יד אותו הממנה, ומוסרים בידו שבעים מפתחות של כל גנוי רבוננו בהם. אז המלך מברך את אותו הדיוקן בכל הברכות שברך את אברהם כשעשה את נפשות הרשעים.

והקדוש ברוך הוא רומז לארבעה מחנות עליונים, ונוטלים את אותו הדיוקן והולכים עמו, והוא נכנס לשבעים עולמות גנוזים שלא זכה בהם איש אחר, פרט לאותם גנוזים לאותם שעושים את נפשות הרשעים. ואלמלא היו יודעים בני אדם כמה תועלת וזכות (גורמים לצדיקים) וזוכים בגללים כשמוזפים אותם, היו הולכים אחריהם ורודפים אותם כמי שרודף אחר החיים.

העני מזכה את בני האדם בכמה טובות, בכמה גנוזים עליונים, ולא כמי שמזכה את הרשעים. מה בין זה לזה? אלא מי שמשתדל אחר העני, הוא משלים חיים לנפשו וגורם לו להתקיים, וזוכה בגללו לכמה טובות לאותו העולם.

וכי שמשתדל אחר הרשע, הוא משלים יותר. עושה לצד האחר של אלהים אחרים שיתכופף ולא ישלט, ומעביר אותו משלטונו. עושה שמתעלה הקדוש ברוך הוא על פסא כבודו. עושה לאותו

דאתוון, דאתקרי ברזא יהודי"עם, בכתרא דשמושא דשמא קדישא. ורמזי קדשא ברין הוא ליהוא ממנא, ואייתי דיוקניה דהוא בר נש דעביד נפשאן דחייביא וקאים ליה קמי מלכא ומטרוניא.

ואנא אסהדנא עלי שמיא וארעא דבההיא שעתא מסרין ליה ההוא דיוקנא. דהא לית לך כל צדיקא בהאי עלמא, דלא חקיק דיוקניה לעילא, תחות ידא דההוא ממנא. ומסרין בידיה שבעין מפתחן דכל גנוזיא דמאריה בהו. פדין מלכא ברין ליההוא דיוקנא, בכל ברפאן דברין לאברהם, פד עבד נפשאן דחייביא.

וקודשא ברין הוא רמזי לארבע משרין עלאין, ונטלין ליההוא דיוקנא, ואזלין עמיה, ואיהו עאל לשבעין עלמין גניזין, דלא זכי בהו בר נש אחרא, בר אינון גניזין לאינון דעבדי נפשיהון דחייביא. ואלמלי הוּו ידעי בני נשא, כמה תועלתא וזכו (רמזי לצדיקיא) וזכאן בגניניהו כד זכו להון. הוּו אזלו אבתריהו, ורדפי לון כמאן דרדיף בתר חייין.

מסכנא זכי לבני נשא בכמה טבאן, בכמה גניזין עלאין, ולאו איהו כמאן דזפי בחייביא. מה בין האי להאי. אלא מאן דאשתדל בתר מסכנא, איהו אשלים חייין לנפשיה, וגרים ליה לאתקיימא, וזכי בגיניה, לכמה טבאן ליההוא עלמא.

ומאן דאשתדל בתר חייביא, איהו אשלים יתיר. עביד לסטרא אחרא דאלהים אחרים דאתכפיא, ולא שלטא, ואעבר ליה משלטנותיה. עביד דאסתלק קדשא ברין הוא על פרסי יקריה. עביד

הרשע נפש אחרת. אשרי חלקו.
 כִּן אחר שְׁנֵי אֵלֹהִים וְלֹא נִרְאָה, בְּשִׁעָה
 שְׂמֵי עֵינַיִם יִשְׂרָאֵל לְסִדְרֵי הַקִּדְשָׁה,
 אֲזֵי הַגִּזְוֹן הַגִּזְוֹן הַזֶּה, וְיִוָּצֵא, מִשּׁוּם
 שֶׁהִיא הַקִּדְשָׁה שֶׁמְקַדְשִׁים יִשְׂרָאֵל
 יוֹתֵר עַל מְלֹאכִים הָעֲלִיּוֹנִים, שֶׁהֵם
 חֲבָרִים עִמָּם. וְהַגִּזְוֹן הַזֶּה מְאִיר
 וְנִרְאָה בְּשִׁעָה שִׁישְׂרָאֵל מְקַדְשִׁים
 הַקִּדְשָׁה הַזֶּה, (שְׁהָרִי מִסִּימַיִם יִשְׂרָאֵל עַד
 שְׁלֹא יִשְׁגָּחוּ וְכוּ') עַד שֶׁמְסִימַיִם
 יִשְׂרָאֵל, כְּדֵי שֶׁלֹּא יִשְׁגָּחוּ
 הַמְלֹאכִים הָעֲלִיּוֹנִים וְיַעֲנִישׁוּ
 אוֹתָם לְמַעַלָּה, וְלֹא יִקְטְרוּ
 עֲלֵיהֶם.

אֲזֵי הַכְּרוּז יוֹצֵא וְאוֹמֵר: עֲלִיּוֹנִים
 וְתַחֲתוֹנִים הַקְּשִׁיבוּ, מִיְהוּ גַם רוּחַ
 בְּדַבְרֵי תוֹרָה, מִיְהוּ שְׁכַל דְּבָרָיו
 לְהַתְגַּבֵּה בְּדַבְרֵי תוֹרָה, מִשּׁוּם
 שֶׁשְּׂנֵינֵנו, שֶׁהָאֵדָם צָרִיף לְהִיּוֹת
 שְׁכַל בְּעוֹלָם הַזֶּה בְּדַבְרֵי תוֹרָה,
 שֶׁהָרִי אֵין גְּבוּהוֹת בְּתוֹרָה אֲלֵא
 בְּעוֹלָם הַבַּיִת.

בְּקִדְשָׁה זֹאת צָרִיף לְהִשְׁמֵר וְלִגְנוֹ
 אוֹתָהּ בְּיַעֲנֵנו כְּדֵי שֶׁנִּתְקַדֵּשׁ בְּתוֹךְ
 הַקִּדְשָׁה בְּרֹאשׁ וּבְסוֹף יוֹתֵר
 מֵאוֹתָן קִדְשוֹת שְׂאוֹמְרִים עִמָּנוּ
 מְלֹאכִים עֲלִיּוֹנִים. הַקִּדְשָׁה שְׁאֵנוּ
 מְקַדְשִׁים בְּשִׁבְחָה שְׁאֵנוּ מְשַׁבְּחִים
 לְמְלֹאכִים הָעֲלִיּוֹנִים. וּמִשּׁוּם
 שֶׁבַח זֶה מְרַשֵּׁם לָנוּ לְהַכְנִס לְתוֹךְ
 הַשְּׁעָרִים הָעֲלִיּוֹנִים, וְעַל זֶה אָנוּ
 אוֹמְרִים קִדְשָׁה זֹאת בְּלִשׁוֹן הַקִּדְשׁ
 וּמִשְׂאֵרִים אוֹתָנוּ בְּאַהֲבָה לְהַכְנִס
 לְשְׁעָרֵי שְׁלֹמֹעַלָה, מֵתוֹךְ שְׁאֵנוּ
 מְשַׁבְּחִים אוֹתָם בְּסִדְרוֹ שְׁלֵהֶם
 (שְׁלֹמֹה), וְלָכֵן אָנוּ נוֹטְלִים יוֹתֵר
 קִדְשוֹת, וְנִכְנָסִים לְשְׁעָרֵי
 הָעֲלִיּוֹנִים.

וְאֵם תֹּאמַר, זֹהִי רַמְאוֹת - לֹא כֵּף!
 אֲלֵא הַמְלֹאכִים הָעֲלִיּוֹנִים הֵם
 יוֹתֵר קְדוּשִׁים מֵאֲתָנוּ, וְהֵם
 נוֹטְלִים יוֹתֵר קִדְשָׁה, וְאֵלְמֵלֵא
 שְׁאֵנוּ נוֹטְלִים וּמוֹשְׁכִים עֲלֵינוּ
 הַקִּדְשוֹת הַלְלוּ, לֹא נוֹכַל לְהִיּוֹת

לְהִיּוֹת חֲיִיבָא, נִפְשָׁא אַחְרָא. זְכָאָה חוֹלְקִיָּה.
 גְּוֹנָא אַחְרָא, דְּאַתְחַזִּי וְלֹא אַתְחַזִּי, בְּשִׁעָתָא
 דְּמִטְאֵן יִשְׂרָאֵל לְקִדְוֶשָׁה דְּסִידְרָא, כְּדֵין
 הָאֵי גְּוֹנָא דְּגִנִּיז, וְנִפִּיק, בְּגִין דְּהָאֵי אִיהוּ
 קְדוּשְׁתָּא דְקָא מְקַדְשֵׁי יִשְׂרָאֵל יוֹתֵר עַל מְלֹאכִי
 עֲלָאֵי, דְּאֵינּוֹן חֲבָרִים בְּהַדִּיָּהּ. וְהָאֵי גְּוֹנָא
 נְהִיר וְאַתְחַזִּי בְּשִׁעָתָא דִּישְׂרָאֵל מְקַדְשֵׁי
 קְדוּשְׁתָּא דָא, (ג'א דְּהָא מְסִימַיִם יִשְׂרָאֵל עַד לֹא יִשְׁגָּחוּ וְכוּ') עַד
 דְּמִסִּימַיִם יִשְׂרָאֵל, בְּגִין דְּלֹא יִשְׁגָּחוּן מְלֹאכִים
 עֲלָאֵין, וְיַעֲנִישׁוּ לוֹן לְעֵילָא, וְלֹא יִקְטְרוּ
 עֲלֵיהוּ.

כְּדֵין פְּרוּזָא נִפִּיק וְאָמַר, עֲלָאֵין וְתַתְּאֵין אֲצִיתוּ,
 מָאֵן אִיהוּ גַם רוּחָא בְּמֵלִי דְּאוּרִייתָא,
 מָאֵן אִיהוּ דְּכָל מְלוּי בְּגִין לְמַגְבַּה בְּמֵלִי
 דְּאוּרִייתָא בְּגִין דְּתַנִּינָן, דְּבַר נֶשׁ בְּעֵי לְמַהוּ
 שְׁפִיל בְּהָאֵי עֲלֵמָא בְּמֵלִי דְּאוּרִייתָא, דְּהָא לִית
 גְּבוּהוּ בְּאוּרִייתָא, אֲלֵא בְּעֵלְמָא דְּאַתִּי.

בְּקִדְוֶשְׁתָּא דָא, בְּעֵינָן לְאַסְתְּמָרָא, וְלֹאֲגִנְזָא לְהָ
 בִּינְנָא, בְּגִין דְּנִתְקַדֵּשׁ גוּ קְדוּשָׁה
 בְּרִישָׁא וּבְסוֹפָא. יוֹתֵר מְאִינּוֹן קְדוּשָׁן דְּאַמְרֵי
 בְּהַדָּן מְלֹאכִי עֲלָאֵי. קְדוּשָׁה דְּאַנָּן מְקַדְשֵׁי
 בְּשִׁבְחָא דְּאַנָּן מְשַׁבְּחָן לְמְלֹאכִי עֲלָאֵי, וּבְגִין
 שְׁבַחָא דָא, שְׁבַקִּין לָן לְמַעַל גוּ תְּרַעֵי עֲלָאֵי,
 וְעַל דָּא אָנָּן אֲמַרִּין קְדוּשָׁה דָּא (דף קכ"ט ע"ב)
 בְּלִשׁוֹן הַקִּדְשׁ, וְשְׁבַקִּין לָן בְּרַחֲמֵינוּ, לְמִיעַל
 תְּרַעֵין דְּלְעֵילָא, מַגּוּ דְּאַנָּן מְשַׁבְּחִין לוֹן
 בְּסִדְרוֹא דְּלְהוּן. (כ"א ד'לו) וּבְגִין כֵּף, אָנָּן נוֹטְלִין
 קְדוּשָׁן יוֹתֵר, וְעֲלִין תְּרַעֵין עֲלָאֵין.

וְאִי תִּימָא רַמְאוֹתָא הִיא. לָאוּ הִכִּי. אֲלֵא
 מְלֹאכִי עֲלָאֵי אֵינּוֹן קְדִישִׁין יוֹתֵר מֵינָן,
 וְאֵינּוֹן נוֹטְלֵי קְדוּשְׁתָּא יוֹתֵר, וְאֵלְמֵלֵא דְּאַנָּן
 נוֹטְלִין וּמְשַׁכִּין עֲלָן קְדוּשָׁאֵן אֵלִין, לֹא יִכּוּל
 לְמַהוּ חֲבָרִים בְּהַדִּיָּהּ, וְיִקְרָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיף

הוא לא ישתלים עילא ותתא בזמנא חדא. ועל דא אנן משתדלין למהוי עמהון חברים, ויסתלק יקרא דקודשא בריה הוא עילא ותתא בזמנא חדא.

קדושה די בסופא, איהי תרגום, כמה דאוקימנא. ודא אפילו יחיד זכיל לומר לה, אינון מלי דתרגום. אבל מלין דלשון הקדש דקדושה, לאו אינון אלא בעשרה, בגין דלשון הקדש שכינתא מתחברא בהדיה. ובכל קדושה דשכינתא אתיא, לאו איהו אלא בעשרה. דכתיב, (ויקרא כב) ונקדשתי בתוך בני ישראל וגו', בני ישראל אינון לשון הקדש ודאי, ולא שאר עמין דאית לון לישן אחרא.

ואי תימא, הא קדושתא דקדיש, דאיהו תרגום, אמאי לאו איהו ביחיד. תא חזי, קדושתא דא, לאו איהו כשאר קדושאן דאינון משלשין. אבל קדושתא דא, איהו סלקא בכל סטרין, לעילא ותתא ובכל סטרי מהימנותא, ותברא מנעולין וגושפנקן דפרזלא, וקליפין בישין, (כ"א ודא איהו שכחא דאסתלק ביה יקרא דקודשא בריה הוא יתיר משכחא אחרא. ואסתלקו דא יתיר מכלא מאי טעמא, בגין דאיהו גרים לאתרפויא סטרא אחרא ולאסתלקא) לאסתלקא יקרא דקודשא בריה הוא על פלא, ואנן בעינן למימר לה בלישנא דסטרא אחרא, ולא תבא בחילא תקיף, אמן יהא שמייה רבא מברך, בגין דיתבר חילא דסטרא אחרא, ויסתלק קדשא בריה הוא ביקריה על פלא. וכד אתבר בקדושתא דא חילא דסטרא אחרא, קדשא בריה הוא אסתלק ביקריה, ואדפר לבנוי, ואדפר לשמיה. ובגין דקודשא בריה הוא אסתלק ביקריה בקדושתא דא, לאו איהו אלא בעשרה.

חברים עמם, וכבוד הקדוש ברוך הוא לא ישתלם למעלה ולמטה בזמן אחד, ועל זה אנו משתדלים להיות עמם חברים, ויתעלה כבוד הקדוש ברוך הוא למעלה ולמטה בזמן אחד.

הקדשה שבסוף היא תרגום, כמו שבארנו, וזה אפילו יחיד יוכל לומר אותה, אותם דברי התרגום. אבל דברי לשון הקדש של הקדשה אינם אלא בעשרה, פי השכינה מתחברת עם לשון הקדש, ולכל קדשה שהשכינה באה, אין זה אלא בעשרה, שכתוב (ויקרא כב) ונקדשתי בתוך בני ישראל וגו'. בני ישראל הם לשון הקדש ודאי, ולא שאר עמים שיש להם לשון אחרת.

ואם תאמר, הרי הקדשה של הקדיש, שהיא תרגום, למה אינה ביחיד? בא וראה, קדשה זו אינה כשאר הקדשות שהם משלשים. אבל קדשה זו היא עולה בכל הצדדים, למעלה ולמטה ולכל צדדי האמונה, ושוכרת מנעולים וחוקמות של ברזל וקלפות רעות (וחו השבח שמתעלה בו כבוד הקדוש ברוך הוא יותר משבח אחר. והתעלות זו יתרה מהכל, מה הטעם? משום שהוא גורם להרפות את הצד האחר ולהעבירו) להעלות את כבוד הקדוש ברוך הוא על הכל, ואנו רוצים לומר אותה בלשון של הצד האחר ולהשיב ככת חזק: אמן יהא שמייה רבא מברך, כדי שישתבר כחו של הצד האחר, ויתעלה הקדוש ברוך הוא בכבודו על הכל. וכשנשבר בקדשה זו כחו של הצד האחר, הקדוש ברוך הוא מתעלה בכבודו, ונזכר לבניו, ונזכר לשמו. ומשום שהקדוש ברוך הוא מתעלה בכבודו בקדשה הזו, אינה אלא בעשרה.

וּבְרִישָׁא דָּא, עַל פְּרַחֲיָה דְסִטְרָא אַחְרָא
אֲתַכְפֵּיא, וְאֲתַתְּבֵר חֵילִיה, וְאֲסַתְּלַק
יְקָרָא דְקוּדְשָׁא בְרִיף הוּא, וְתֵבֵר מְנַעוּלִין
וְגוּשְׁפִנְקוֹן וְשִׁלְשָׁלָאן תְּקִיפִין, וְקִלְיָפִין בִּישִׁין,
וְאֲדַפֵּר קִדְשָׁא בְרִיף הוּא לְשִׁמְיָה וְלִבְנוֹי.
זַכָּאִין אֵינּוּן עֲמָא קִדְשָׁא דְקוּדְשָׁא בְרִיף הוּא
יְהִיב לָן אֲוִרֵיתָא קִדְשָׁא, לְמַזְבֵּי בְּהַ לְעֵלְמָא
דְּאֲתִי.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן לְחַבְרַיִיא, זַכָּאִין אַתּוּן
לְעֵלְמָא דְאֲתִי, וְכִיּוֹן דְּשָׂרִינְן מַלִּין
דְּכַתְרָא דְמַלְכוּתָא עֲלָאָה אֵימָא אֲנָא בְּגִינֵיכֹו
(ג'א בגוויכו) וְקוּדְשָׁא בְרִיף הוּא יְהִיב לְכוּן אֲגָרָא
בְּהָהוּא עֲלָמָא. וְהָהוּא הִבֵּל דְּפּוּמֵיכֹו, יִסְתְּלַק
לְעֵילָא, פְּאִילוֹ אַתּוּן מִתְעַרִין מַלִּין אֵלִין.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן לְחַבְרַיִים,
אֲשֶׁרִיכֶם לְעוֹלָם הַבָּא, וְכִיּוֹן
שֶׁהִתְחַלְנוּ בְּדַבְרֵימָן שֶׁל פֶּתֶר
הַמַּלְכוּת הַעֲלִינָה, אֹמֵר אֲנִי
בְּשִׁבְלֵיכֶם (בְּתוֹכְכֶם), וְהַקְדוּשׁ בְּרוּף
הוּא יִתֵּן לָכֶם שֶׁכֶר בְּאוֹתוֹ הַעוֹלָם.
וְאוֹתוֹ הִבֵּל פִּיכֶם יִתְעַלֶּה לְמַעְלָה
כְּאִלוֹ אֲתֶם הַמְעוֹרְרִים אֶת
הַדַּבְרִים הַלָּלוּ.

פְּתַח וְאָמַר (שְׁמוֹת כ"ה) וְזֹאת הַתְּרוּמָה אֲשֶׁר תִּקְחוּ
מֵאֲתָם זֶה־בְּכֶסֶף וְנַחֲשֶׁת. הָאִי קָרָא
אִיהוּ לְסִטְרָא עֲלָאָה, וְאִיהוּ לְסִטְרָא תַתָּאָה.
אִיהוּ לְסִטְרָא עֲלָאָה, בְּסִטְרָא דְקִדְוִשָׁה. וְאִיהוּ
לְסִטְרָא תַתָּאָה, בְּסִטְרָא אַחְרָא. תָּא חֲזִי, כַּד
בְּרָא קִדְשָׁא בְרִיף הוּא עֲלָמָא, שְׂאֲרֵי לְמַבְרִי
מְסִטְרָא דְכֶסֶף, דְּאִיהוּ יְמִינָא, בְּגִין דְּהָהוּא
כֶּסֶף הוּא מְלַעֲיָלָא. וּבְעוֹבְדָא דְמִשְׁפָּנָא,
דְּאִיהוּ כְּגוּוֹנָא דִּילִיָּה, שְׂאֲרֵי מְסִטְרָא
דְּשִׁמְאָלָא, וְלִבְתֵּר מְסִטְרָא דִּימִינָא. בְּגִין
דְּמִשְׁפָּנָא מְסִטְרָא דְשִׁמְאָלָא הוּא, וְעַל דָּא
שְׂאֲרֵי הֵכָא מְסִטְרָא דְשִׁמְאָלָא, וְהֵתֵם מְסִטְרָא
דִּימִינָא, וְזֹאת הַתְּרוּמָה וְגו'.

פְּתַח וְאָמַר, וְזֹאת הַתְּרוּמָה אֲשֶׁר
תִּקְחוּ מֵאֲתָם זֶה־בְּכֶסֶף וְנַחֲשֶׁת.
פְּסוּק זֶה הוּא לְצַד עֲלִיּוֹן, וְהוּא
לְצַד תַּחְתּוֹן. הוּא לְצַד עֲלִיּוֹן -
בְּצַד הַקְדוּשָׁה, וְהוּא לְצַד תַּחְתּוֹן
- בְּצַד הָאֲחֵר. בֵּא וְרֵאָה, כְּשִׁבְרָא
הַקְדוּשׁ בְּרוּף הוּא אֶת הַעוֹלָם,
הַתְּחִיל לְבְרָא מִצַּד הַכֶּסֶף, שֶׁהוּא
לְיָמִין, מִשּׁוּם שְׂאוֹתוֹ כֶּסֶף הִיָּה
מִלְמַעְלָה. וּבְמַעֲשֵׂה הַמִּשְׁכָּן,
שֶׁהוּא כְּמוֹ שְׁלוֹ, הַתְּחִיל מִצַּד
שְׂמָאל וְאַחַר כֵּן מִצַּד יָמִין, מִשּׁוּם
שֶׁהַמִּשְׁכָּן הִיָּה מִצַּד שְׂמָאל, וְלִכְן
הַתְּחִיל כָּאֵן מִצַּד מִשְׂמָאל, וְשֵׁם
מִצַּד יָמִין, וְזֹאת הַתְּרוּמָה וְגו'.

וְכַתִּיב (תְּהִלִּים נ"ה) עָרֵב וּבִקֵּר וְצִהְרִים וְגו', הָאִי
קָרָא אוּקְמוּהָ וְאֲתֵמַר, אֲבָל הֵכָא עֲדָן
עֲדָנִין הוּא דְצִלוּתָא דְכָל יוֹמָא. וְחַבְרַיִיא
אַתְעֵרוּ בְּהִנֵּי תִלַּת זְמָנִין. עָרֵב, דָּא הִיא
אַסְפַּקְלָרְיָא דְלֹא נִהְרָא. וּבִקֵּר, דָּא הִיא
אַסְפַּקְלָרְיָא דְנִהְרָא. וְצִהְרִים, (לֹא הִיא אֲחֵר דְּאֲבָרֵי חֲשֵׁה, אֲלֵא אֲחֵר אִיהוּ דְקִנְיָא בֵּין הָאִי לְהָאִי,

וְכַתוּב (תְּהִלִּים נ"ה) עָרֵב וּבִקֵּר
וְצִהְרִים וְגו'. פְּסוּק זֶה פְּרִשְׁוֵהוּ
וְנִתְבָּרַר, אֲבָל כָּאֵן עֲדָן וְעֲדָנִים
הוּא שֶׁל תְּפִלַּת כָּל הַיּוֹם,
וְהַחֲבָרִים הַתְעוֹרְרוּ בְּשִׁלְשַׁת
הַזְּמָנִים הַלָּלוּ. עָרֵב זֹוּהִי
אַסְפַּקְלָרְיָא שְׁלֹא מְאִירָה, וּבִקֵּר
זֹוּהִי אַסְפַּקְלָרְיָא הַמְאִירָה,

אַסְפַּקְלָרְיָא דְנִהְרָא. וְצִהְרִים, (לֹא הִיא אֲחֵר דְּאֲבָרֵי חֲשֵׁה, אֲלֵא אֲחֵר אִיהוּ דְקִנְיָא בֵּין הָאִי לְהָאִי,

אבל זמנא דצלותא דמנחה) אַתְר דַּאֲתַקְרִי חֲשֵׁף אִיהוּ, דַּאֲחִיד בַּעֲרַב, וְקִיַּימָא דָּא עִם דָּא.

זמנא דַּאֲתַמַּר צְהַרִים, דַּאִיהוּ תוֹקְפָא דְשִׁמְשָׁא. לִישְׁנָא מַעְלִיא נְקֻט. וְהִכִּי אִיהוּ אֲרַחָא, לְבַר נֶשׁ אוֹכֶם, (דף ק"ז ע"א) קָרָאן לִיה תְּוֹר, וְלִישְׁנָא מַעְלִיא נְקֻט, וּלְזַמְנִין לְתוֹר קָרָאן לִיה אוֹכֶם, דְּכַתִּיב, (במדבר יב) פִּי אִשָּׁה כּוֹשִׁית לָקַח (עמוס ט) הֲלֹא כִבְנֵי כּוֹשִׁיִּים אַתֶּם לִי וְגו'.

עֲרַב דָּא, צְלוּתָא דְעֲרִבִית. וּבִגִּין דְּבַעֲרַב דָּא אַתְעַרַב בֵּיה סְטָרָא אַחְרָא, דְּחֲשִׁיף נְהוּרִיָּה, וְשִׁלְטָא בְּלִילְיָא, שׁוּוּ לִיה רְשׁוּת, וְלִית לִיה זְמַן קְבַע, אַמּוּרִין וּפְדֻרִין מְתַאֲפְלִין בְּהַאי זְמַנָּא, וּמִכְּפִין אַתְזַנּוּ בְּמַה חֲבִילִי טְהִירִין, דְּנִפְקִין וְשִׁלְטִין בְּלִילְיָא.

וְאִי תִימָא, אִי הִכִּי, הָא תְּגִינָן, דְּכָל אֵינּוֹן מְאָרִי סְטָרָא אַחְרָא דְרוּחַ מְסַאֲבָא, לָא שְׁלֻטִי בְּאַרְעָא קְדִישָׁא, וְהָא מְתַעֲרִי לֹוֹן יִשְׂרָאֵל בְּהַאי, וְאָסִיר לְאַתְעֲרָא לֹוֹן לְשִׁרְיָא עַל אַרְעָא קְדִישָׁא.

אַרְיָא בְּלִילְיָא, הֵהוּא תְּנָנָא סְלִיק, וְלָא סְלִיק בְּגוֹנוֹנָא דְקָרְבְּנָא אַחְרָא, דִּהְוָה סְלִיק תְּנָנָא בְּאַרְחַ מִישֵׁר, וְהִכָּא הָוָה סְלִיק הֵהוּא תְּנָנָא לְחַד נּוֹקְבָא דְצַפּוֹן, דְּתַמָּן כָּל מְדוּרִין דְּרוּחִין בִּישִׁין, וּכְיֻן דִּהֵהוּא תְּנָנָא סְלִיק וְעָקִים אֲרַח לֵההוּא סְטָרָא כְּלָהוּ הוּוּ מְתוּזְנִין וְקִיַּימִין וְעָאֲלִין בְּדוּכְתִיָּהוּ, וְלָא הוּוּ נְפָקִין וְשִׁלְטִין בְּעֵלְמָא.

חַד מְמָנָא קִיַּימָא לֵההוּא סְטָרָא, עַל הֵהוּא נּוֹקְבָא דְצַפּוֹן, בְּכָל אֵינּוֹן חֲבִילִי טְהִירִין, סְנַגְרִי"א שְׁמִיָּה, וּבְשַׁעְתָּא דִּהֵהוּא תְּנָנָא עָקִים אֲרַחֲחִיהּ וְסְלִיק, הָאִי מְמָנָא וְשִׁתִּין אֶלְף רְבוּא מְשֻׁרְיִין אַחְרֵנִין, כְּלָהוּ מְתַעֲתְדִן לְקַבְּלָא לִיה, וְלֹאֲתַזְנָא מְנִיָּה, וְקִיַּימִין בְּהֵהוּא נּוֹקְבָא,

וְצְהַרִים - (אין זה מקום שנקרא חשף, אלא הוא מקום שעומד בין זה לזה, אבל הזמן של תפלת מנחה) מקום שהווא נקרא חשף, שפחותו בערב ועומד זה עם זה.

זמנא שְׁנַאֲמַר צְהַרִים, שהווא תקף חזק השמש, הוא נקט בלשון מעלה. וכך היא הדרך - לאיש שחר קוראים לו לְכֹן, ונקט לשון מעלה, ולפעמים קוראים לְכֹן שחר, שכתוב (במדבר יב) כִּי אִשָּׁה כִשִּׁית לָקַח. (עמוס ט) הֲלֹוא כִבְנֵי כִשִּׁיִּים אַתֶּם לִי וְגו'.

עֲרַב זֶה - תפלת ערבית. ומשום שבערב הזה מתערב הצד האחר שמחשיף את אורו ושלט בלילה, שמו לו רשות, ואין לו זמן קבוע. אמורים ופדרים מתאכלים בזמן הזה, ומכאן נהגים כמה קבוצות של שרים שיוצאים ושלטים בלילה.

וְאִם תֹּאמַר, אִם כֶּף, הֲרִי שְׁנִינוּ שְׁכַל אֹתָם בְּעֵלֵי הַצַּד הָאֲחֵר שֶׁל רוּחַ הַטְּמֵאָה לֹא שׁוֹלְטִים בְּאַרְץ הַקְּדוּשָׁה, וְהֲרִי מְעוֹרְרִים אוֹתָם יִשְׂרָאֵל בְּזֶה, וְאָסִיר לְעוֹרְרֵם לְשִׁרוֹת עַל הָאַרְץ הַקְּדוּשָׁה.

אַרְיָא בְּלִילָה אוֹתוֹ הַעֲשֵׂן עוֹלָה, וְלֹא עוֹלָה כְּמוֹ שֶׁבְּקָרְבָן אַחֵר, שֶׁהִיָּה הַעֲשֵׂן עוֹלָה בְּדֶרֶךְ יֶשֶׁר, וְכֹאן הִיָּה עוֹלָה אוֹתוֹ עֲשֵׂן לְנֶקֶב אַחַד שֶׁל הַצַּפּוֹן, שֶׁשֶּׁם כָּל מְדוּרִים שֶׁל רוּחֹת רְעוּת. וְכִיֻּן שְׂאוֹתוֹ עֲשֵׂן עוֹלָה וּמַעְקֶם דֶּרֶךְ לֹאֲתוֹ צַד, כְּלָם הֵיךְ נְזוּנִים וְעוֹמְדִים וְנִכְנָסִים לְמִקּוּמָם, וְלֹא הֵיךְ יוֹצֵאִים וְשׁוֹלְטִים בְּעוֹלָם.

מִמְנָה אַחַד עוֹמֵד לֹאֲתוֹ הַצַּד שֶׁל אוֹתוֹ נֶקֶב שֶׁבְּצַפּוֹן, בְּכָל אוֹתָם קְבוּצוֹת שֶׁל שָׂרִים, וְשִׁמוֹ סְנַגְרִי"א, וּבְשַׁעֲהָ שְׂאוֹתוֹ עֲשֵׂן מַעְקֶם דֶּרֶכּוֹ וְעוֹלָה, הַמְּמָנָה הִזֶּה וְשִׁשִּׁים אֶלְף רְבוּא מִחֲנוֹת אַחֲרוֹת, כְּלָם מְתַעֲתְדִים לְקַבְּלוֹ

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתו פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדין (עיון פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועיון קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבודו במותו וכו', (ועיון פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עַלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנֵן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוֹרֵיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאְלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חָפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיְלֻוּהּ אֵלָיו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיְלֻוּהּ אֵלֶיהָ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

טָלָא תִשְׁבַּח מִפִּי זָרְעוֹ

סֵפֶר הַזֹּהָר הַקִּדוֹשׁ

מִנְקֵד
עִם לְשׁוֹן הַקִּדְשׁ

וּבּו:
סֵפֶר הַזֹּהָר
זֹהָר תְּדִשׁ
תְּקוּנֵי הַזֹּהָר

*

הַמְחַלֵּק
ל-960 קוּנְטְרָסִים
(ב-32 פְּרָכִים)

פְּרָךְ א' - חֵלֶק א'
קוּנְטְרָס מִסְפֵּר

1